

[Ib Christensen]

frugt af den økonomiske politik, der føres, og som giver sig udtryk i massearbejdsløshed.

Vi kan tilslutte os, at arbejdsformidlingen bliver effektiviseret, og har været med til at støtte øget ansættelse af personale dér. Men nok så værdifuldt er det vel at få en egentlig modernisering af hele AF-systemet ved edb o. lign. og fritage arbejdsformidlingssystemet for en del af det meget tidkrævende og i stor udstrækning overflødige kontrolarbejde, som man nu udfører.

Vi er tilhængere af, at fagforeningerne får muligheden for at anvise arbejde. Det praktiseres jo i forvejen af mange fagforeninger. De har et personkendskab, som man ikke altid kan have på arbejdsformidlingen. Vi er altså tilhængere af en sideordnet anvisningsret, men vi er modstandere af, at man skulle overflytte hele anvisningen til fagforeningerne. Vi mener, det er vigtigt, at der findes et upartisk offentligt arbejdsformidlingssystem med anvisningsretten.

Vi er også opmærksomme på det ulykkelige problem med, at flere og flere falder for tidsbegrænsningen, og kan tilslutte os, at man forlænger fristen til 4 år. Reglen er i sig selv god nok, vel at mærke under fuld beskæftigelse, idet den tilsigter at opfange dem, der reelt ikke er arbejdsdygtige, arbejdsføre. Men i denne situation med den politik, der føres, så er der titusinder og atter titusinder af både arbejdsvillige og arbejdsdygtige, der kommer i klemme, og derfor er det rimeligt, at man foretager en ny forlængelse.

Med hensyn til problemet om kompetencegivende uddannelser til arbejdsløse har ministeren peget på nogle alvorlige problemer med hensyn til uligheden mellem den, der er arbejdsløs, og den, der må leve af uddannelsesstøtten. Det ville være ønskeligt, at man på en eller anden måde kunne løse disse problemer, for det er jo en meget ulykkelig situation, at folk, der henvises til arbejdsløshed, også bliver udelukket fra uddannelsesinstitutioner, medmindre de går over på uddannelsesstøtte. Det burde være muligt at finde nogle løsninger på disse problemer med større smidighed måske, men det er klart, at der er en misbrugsmulighed.

Med hensyn til det sidste i forslaget om at fritage de 60-67-årige for fremmøde og kontrol vil jeg sige, at jeg tror, vi må frem til en generel lempelse af de fremmøde- og kon-

trolregler, der er, så man sparer en masse tid, både for dem, der skal gå til kontrol, men sandelig også for arbejdsformidlingssystemet. Her skal man ikke bare se på de 60-67-årige. I øvrigt så kan den gruppes problemer også til en vis grad løses gennem en forbedret førtidspensionsordning.

Kurt Hansen (VS):

Må jeg først sige, at principperne i det forslag, som DKP har lagt frem, kan vi da tilslutte os, men der er i hvert fald en meget alvorlig fejl i bemærkningerne til forslaget, hvor der indledningsvis står:

»Den 1. januar 1978 udløber loven om midlertidig forlængelse af den i § 55 fastsatte tidsperiode for beregning af arbejdskravet på 26 uger fra 3 til 4 år.

Følgerne vil være, at op mod 23.000 i løbet af 1978 fratages retten til understøttelse

... Det er ikke helt korrekt. Det vil være et langt, langt større tal, der bliver tale om, hvis der sker et bortfald af den midlertidige dispensation. Det undrer mig faktisk en smule, at ikke én af ordførerne åbenbart har kigget i det bilag, vi fik under augustsamlingen, da vi behandlede forslag nr. B 59, der også omhandlede de langtidsarbejdsløse. Af dette bilag fremgår det klart og tydeligt, at under forudsætning af, at den nugældende forlængelse af dagpengeperioden fra 3 til 4 år bibeholdes ud over 1. januar 1978, så vil maksimalt 3.600 personer miste dagpengeretten i 1977 og maksimalt 21.000 personer miste dagpengeretten i 1978. Det er et langt, langt større antal personer, der kan komme til at miste dagpengeretten end det, som diskussionen har gået på indtil nu. Jeg har forsøgt at trække de tal frem i arbejdsmarkedsudvalget, men når ingen har været opmærksomme på det her, så er det vel bare et udtryk for, at dér hører man heller ikke efter, hvad vi forsøger at sige. Det er regeringens egne oplysninger, vi bruger, når vi hævder, at 24.600 står over for at falde for 26 ugers reglen i løbet af 1977-78, og det er, som jeg har nævnt i bemærkningerne til et spørgsmål, der kommer op på onsdag, vel at mærke under den klare forudsætning, at den midlertidige dispensation forlænges. Hvis dette ikke sker, så vil antallet ikke være 23.000 eller 24.600, nej, så ville det være noget med 50.000. Vi